

ĐOẠN KẾT

1.

"Đi Tìm Thời Gian Đã Mất".

Sài Gòn, thứ Bảy 24/4/1976

Đã bốn buổi chiều rồi không gặp Nguyễn. Mỗi ngày tôi vỗ về thêm trong đầu một chút ý niệm cách xa. Tự nhủ, không thể nào làm dừng lại thời gian để tìm về những ngày tháng cũ thì thôi vậy!

Buổi sáng cùng nhóm Lâm Đồng đến nhà chị Huệ uống rượu. Tôi muốn nhìn lại các hình ảnh xưa mà căn nhà này đã chắt chứa giùm chúng tôi biết bao kỷ niệm. Nơi đây, tôi còn tìm thấy được chút gì thân ái hơn là trong các cuộc chơi với Lâm Đồng và bè bạn. (Sao lại không nghĩ đến nỗi yên tĩnh trên căn gác của mình? Không! Tôi sợ phải nhìn lại cái nơi Nguyễn vẫn đứng đợi bên kia đường, ít ra là trong thời gian như hiện tại.)

Buổi xế trưa, sau cơn mưa thật lớn, cùng chị Huệ và nhóm Lâm Đồng đi ăn nhậu ở đường Trương Tấn Bửu. Khi ghé tạt về nhà thì hay là Nguyễn có đến tìm trước đó một giờ. Lạ lùng thật! Vậy mà tôi tưởng chàng đã lên Dalat sáng nay?

Đi bộ ngang trường Đại học Vạn Hạnh, chúng tôi nhìn thấy Nguyễn đang ngồi vắt vẻo một mình trên thành *balcon* của lớp, chiếc xe đạp dựng cạnh bên, mặt hướng về phía cầu Trương Minh Giảng.

Lòng tôi se lại vì sự cô đơn quá đỗi trên dáng cách chàng khi ấy. Nhiều lần, bạn bè đưa ra nhận xét: "*Nguyễn như đường mất trí?*" Tôi không tin như vậy. Chỉ mới 24 tuổi, nhưng ý nghĩ dồi dào, đầu óc sáng láng, đôi lúc Nguyễn làm tôi kinh ngạc theo tư chất thông minh của chàng trên nhiều nhận định riêng.

Những ngày *mới yêu tôi*, Nguyễn hiển nhiên là một thanh niên có bề ngoài thanh lịch, nói năng trầm tĩnh. Nhưng càng lúc chàng như càng biến thể, áo quần lôi thôi, dáng điệu buồn bã. Đi bên chàng, tôi trang phục đẹp đẽ nhưng chưa bao giờ phải thắc mắc vì cái vẻ xốc xệch của chàng. Tôi hiểu chiều sâu tâm hồn chàng, trân trọng cái dáng nhẹ nhàng lãng đãng và yêu chiếc áo *kaki* nhàu nát thường ngày chàng vẫn mặc khi đi uống rượu với tôi.

Tuy nhiên, chiều nay nhìn Nguyễn trong thế ngồi tiêu tụy cô đơn, tôi đã tự hỏi: *Đây phải chăng là con người bấy lâu tôi từng yêu dấu? Có phải Nguyễn điên như lời bạn bè nhận xét? Tôi có mang trách nhiệm nào trong sự thay đổi của Nguyễn ngày nay?*

Một tình cảm xót thương tràn ngập trái tim khi tôi tự đặt với mình những câu hỏi như vừa kể.

Tôi đứng nơi cổng trường nhìn Nguyễn. Nguyễn rời chỗ ngồi, uể oải dắt xe ra khỏi khuôn viên. Hơi thở chàng nồng mùi rượu, đôi mắt ươn ướt đỏ như vừa mới khóc.

Đi bên nhau đến quán rượu ông già, Nguyễn hay vụt cười to một cách điên dại, trong tiếng cười nghe chát đậy những nỗi u uẩn. Xong, lại một mình ngân nga các câu thơ chữ Nho.

*

* *

Nơi quán ông già, ngồi yên nhìn Nguyễn, tôi vẫn uống đều những sợi rượu vào máu; uống luôn cả nỗi suy tư riêng lẻ. Lòng nghe đau thắt mà nhận ra sự xa lạ vô cùng trong cả Nguyễn lẫn tôi. Từ lâu, tôi vẫn biết, mọi thứ trên đời đều theo thời gian, rơi vào quy luật lãng quên, đào thải. Vậy mà khi *sự cuối cùng* đưa đến trong cuộc tình này, tôi vẫn không thể giữ cho lòng mình khỏi tái tê.

Buổi hôm nay phải nói là *lần đầu tiên tôi tin được* rằng tất cả đang đến hồi chấm dứt. Cũng không hiểu do đâu lại nghĩ thế? Một cái gì đó? Bứt rứt và xa vắng đến độ tôi chỉ biết ngồi cúi đầu uống và suy ngẫm sự phá sản hoàn toàn trong tâm tư.

Tôi nhìn Nguyễn, buồn bã, hai mắt hoa lên, đôi môi tê dại.

Hình như không chịu nổi cái nhìn của tôi nên thái độ chàng trông lúng túng hẳn. Chàng cúi đầu hỏi nhỏ:

"Sao Mẫn lại nhìn Nguyễn như vậy?"

Tôi không đáp, chỉ tự phân tích những tình cảm xao động trong chính mình.

Con người yêu dấu này, bao tháng ngày được tôi chọn như một kẻ tri âm để phô bày tất cả mọi nỗi niềm trong trái tim ngập đầy thống khổ, giờ đây sao trở nên thật nghìn trùng xa cách? Tôi hiểu rằng đã đến lúc chúng tôi "nhìn nhau như hai người đối diện". Đã đến hồi cả hai "không có được cái nhìn về một hướng duy nhất", như trong thời gian cũ, *cùng nhìn về một hình ảnh Trân Sa*.

Không gian thôi đã ba chiều khép

Chỉ có tâm tư mở một chiều.

Cái chiều của tâm tư cũng bị nghẽn luôn từ lúc nào tôi cũng chẳng rõ!

Nguyễn cúi nhặt một chiếc lá rơi theo chiều gió, nhìn tôi thật lâu và đọc lên khe khẽ:

*"Khi chiếc lá xa cành
Lá không còn màu xanh
Mà sao em xa anh
Tình vẫn xanh vời vợi..."*

Tôi nghe lòng buồn như khóc... ***Trong óc, cái quyết định bấy lâu càng trở nên mạnh mẽ.*** Tôi nói nhẹ:

"Ngày mai Mẫn muốn mời Nguyễn đi uống rượu, một cuộc rượu trang trọng nhất trong các cuộc rượu mình từng uống với nhau dạo trước."

Nguyễn đáp, đôi mắt u hoài thăm thẳm:

"Làm sao Nguyễn nắm chắc được ngày mai của mình?"

Tôi nghe thất vọng chút ít, nhưng kiên nhẫn giải thích:

"Mẫn đồng ý! Nhưng còn Mẫn thì *sẽ nắm chắc được* cái ngày mai của Mẫn *nếu Mẫn chân thật yêu ai.*"

Nguyễn kêu lên:

"Vậy ra Mẫn nghĩ trước nay Nguyễn không yêu Mẫn chân thật?"

Tôi lắc đầu:

"Không đâu! Nhưng Mẫn chỉ muốn nhắc lại câu mà một lần đã viết cho Nguyễn: *'Chúng mình đừng nên làm một đấng Thượng Đế quyết định sự vui hay buồn cho nhau, trừ phi tình yêu trong Mẫn hay Nguyễn đã chết.'*"

Nguyễn gật:

"Vậy thì ngày mai, Nguyễn sẽ đến với Mẫn."

Nhìn Nguyễn hồi lâu, tôi nói:

"Cuộc rượu ngày mai sẽ là cuộc rượu cuối trong tình yêu này, Nguyễn ạ. *Từ ngày một, Mẫn sẽ không còn là của Nguyễn.* Mẫn mong Nguyễn chóng quên Mẫn trong các cuộc rượu với nhiều người khác..."

Tôi chưa dứt câu, Nguyễn đã la lên, nét mặt chùng như rất đau đớn, nhưng cũng thật là ngao nghệ:

"Không! Mẫn đừng bận tâm theo Nguyễn. Nguyễn chỉ khoái đi uống rượu lang thang một mình. Còn Mẫn thì hãy đi uống với bạn bè Mẫn đi!"

(Càng lúc chúng tôi càng thêm xa nhau!)

Tôi gật:

"Dĩ nhiên là vậy! Sau này, Mẫn sẽ đi uống cùng người khác, bắt đầu lại một cuộc tình và một cuộc đời mới. *Nhưng ngày mai thì chỉ xin uống với Nguyễn.*"

Tôi hồi hận ngay theo những lời mình khi nhìn ánh buồn đến dại đi đang đổ ập trên đôi mắt Nguyễn. Cố trấn áp nỗi xúc động, tôi tiếp, điệu lãnh đạm, mặt nhìn sang hướng khác:

"Thầy bói coi cho Mãn tháng Bảy này..."

Nguyễn ngắt lời:

"Mãn sẽ lấy chồng chứ gì?"

Tôi sững sốt quay lại nhìn chàng. Hình như đây là điều *luôn luôn nằm sẵn trong óc Nguyễn* như một nỗi ám ảnh, để lúc nào chàng cũng sẵn sàng phóng nó ra khi có dịp. Dầu vẫn biết rằng không bao giờ được phép nhận tôi là vợ, nhưng *Nguyễn vẫn không muốn nghĩ đến* điều tôi tùy thuộc vào một kẻ khác. Nên, sự đau khổ, Nguyễn đã không giấu diếm dưới mắt tôi lúc này khi nhìn tôi lặng lẽ gật đầu xác nhận câu hỏi.

Lòng nghe vang vang rung cảm, nhưng sự nát tan hiện tại cũng sâu dày quá khiến tôi trở nên "*muốn tàn nhẫn*" cùng Nguyễn. Chưa bao giờ trong sáu tháng yêu nhau mà tôi nói đến điều quên lãng chàng bên một người đàn ông lạ. Nhưng chiều nay thì tôi nói từng tiếng chậm rãi:

"Thầy bói bảo tháng Bảy này Mãn sẽ gặp một người đàn ông và tháng Giêng sang năm sẽ làm vợ người ấy. Mãn chỉ mong rằng người đàn ông kia không biết uống rượu và không mê văn chương thi phú như Nguyễn. Một điều khác càng mong hơn là *anh ta sẽ không bao giờ để Mãn cô đơn với nỗi đau một mình*, như Nguyễn đang làm chiều nay cho Mãn..."

Tôi chợt im tiếng khi nhận ra sự trốn chạy trên Nguyễn trước những lời phũ phàng ấy.

Sao kỳ quái vậy? Sao chúng tôi yêu nhau nhiều quá mà vẫn cố tình chối bỏ nhau? Hình như cả hai, mỗi người *đều cố đưa ra* những đòn quyết tử để đánh bại đối phương, dù rằng vẫn chỉ thèm muốn lao vào tay nhau thật ghì xiết? Tháng 12/1975, chúng tôi đã van nài Thượng Đế điều ấy. Còn bây giờ, sao Ngài không nối kết hai tâm hồn đau khổ lại với nhau trong tình thương chan chứa của Ngài?

Nguyễn bỗng cười ha hả như điên dại:

"Hóa ra chiều nay, chỗ ngồi này của Nguyễn chỉ là tạm bợ, mai kia sẽ là của người khác!"

Nói rồi, chàng vụt ngồi bệt xuống đất, đẩy chiếc ghế ra xa, đối diện tôi, xong, tiếp:

"Từ nay không bao giờ Nguyễn còn ngồi ngang hàng cùng Mãn, Mãn ngồi trên ghế thì Nguyễn ngồi dưới đất. Vị trí này, Nguyễn xin nhường lại cho người đàn ông của Mãn."

Tôi hoảng kinh trước thái độ bất thường của Nguyễn, bật tiếng kêu nhỏ:

"Nguyễn, ngồi lên ghế đi!"

Chàng lắc đầu, đôi mắt buồn rười rượi, cứ ngược nhìn tôi từ thế ngồi dưới đất. Tôi làm đủ cách vẫn không kết quả, chàng chỉ một mực lắc đầu, lặng lẽ nhìn tôi.

Cuối cùng chàng hỏi:

"Măn xấu hổ à?"

Tôi gật, thì chàng tiếp:

"Măn điên quá! Măn thật điên quá! Một ngày kia Măn sẽ hối tiếc vì cái điên hôm nay của Măn!"

Tôi thốt rung động dạt dào vì câu nói trên của Nguyễn. Lẽ ra chàng phải nói "*Măn tâm thường quá!*" mới đúng.

Thật vậy Trời ạ. Một ngày nào tôi sẽ hối tiếc vì cái tầm thường hôm nay của mình thôi.

*

* *

Buổi chiều xuống chập.

Có một lúc, Nguyễn trở lại câu hỏi:

"Tháng Bảy, Măn lấy chồng phải không?"

Tôi không đáp, chỉ tự tay mở ra những quyển sách Trần Sa, đọc nho nhỏ vài đoạn ngắn. Nguyễn lắng nghe, mỉm cười, rồi vụt la lớn:

"Măn đừng đọc nữa! Tù ngục quá!"

Vẫn thế ngồi bệt dưới đất, chàng đưa cả hai tay che mặt, đôi gò cổ lại, điệu vô cùng đau khổ. Giọng chàng uất phẫn:

"Măn hãy giữ đi! Đến Noel gửi lên Café Tao Đàn cho Nguyễn! Còn bây giờ thì thôi, xin đừng đọc, Nguyễn thấy thật tàn nhẫn cho Trần Sa."

Tôi mỉm cười, muốn nói cùng chàng:

"Tại tâm Nguyễn không định, hay tại thấy mình không còn xứng đáng với Trần Sa nên Nguyễn sợ nghe những kỷ niệm ngày cũ. Chứ từ căn bản cho đến muôn đời, Trần Sa vẫn là một hình ảnh rất đẹp, được kết tụ nên từ những gì nhuần nhu và mãnh liệt nhất của tâm tư Nguyễn và Măn."

Nhưng rồi tôi lặng im, nghĩ rằng **không còn cần thiết với những bà tử.**

Cứ vậy, buổi chiều còn lại, trên một góc vỉa hè vắng bóng người qua lại, Nguyễn ngồi trên nền đất, chân xoắn dài, miệng lẩm nhẩm các câu thơ như một người mất trí. Còn tôi vẫn ngồi trên chiếc đầu thấp, chống tay lên bàn nhìn chàng, trong lòng nghe vang vang nỗi gần gũi dịu dàng. Tôi vẫn yêu mãnh liệt con người này, khuôn mặt thanh tú đẹp đẽ, khối óc thông minh sáng láng. Tôi tàn nhẫn cứng cỏi trên miệng lưỡi nhưng cả tâm hồn chỉ là tình yêu cho chàng, thăm thiết mệnh mang.

Trong thế ngồi bệt, đôi mắt ngược lên buồn bã, trông Nguyễn giống hệt một đứa trẻ vô cùng khốn khổ. Tôi đưa tay ra cho chàng:

"Lại đây ngồi với Mẫn! Mẫn vẫn còn yêu Nguyễn nhiều lắm!"
Và tôi cười mỉm.

Nguyễn vụt la to:
"Mẫn cười như Đức Phật Như Lai!"

Tôi thốt nghe nòng nân rung động nên bất chợt nói ra một ý nghĩ
vừa thoáng qua trong óc khi ấy:

"Lâu rồi, Mẫn chưa hôn Nguyễn!"

Tức thì Nguyễn vụt cười to, nằm dài trên nền đất, mặt ngửa nhìn
bầu trời, những tiếng cười vẫn không ngừng, âm điệu điên dại.

Ôi! Buổi chiều sao không tắt nhanh để tôi ôm ghì con người yêu
dấu ấy cho riêng tôi, lần cuối? Chàng thân thiết gần gũi thế kia, vậy
mà sao định mệnh nào lại sắp đẩy tôi xa cách chàng ngàn đời?

Tôi hỏi nhỏ:
"Lúc này Nguyễn có còn là của Mẫn không?"

Chàng đáp:

"*Lúc này* thì Nguyễn vẫn còn là của Mẫn!"

(Chữ "lúc này" của Nguyễn sao lại làm trái tim tôi tê tái!)

Thật lâu, chúng tôi chẳng nói gì với nhau. Trong tôi chỉ là cảm
nghĩ e dè. Còn nơi chàng là cả một nỗi ngại ngần trong cái vẻ "*muốn
bày tỏ điều gì đó*".

Phải đợi đến khi có Phúc (người yêu Ngọc Huyền) nhà ở gần đó,
đến ngồi chung, chúng tôi mới cởi bỏ được sự lặng lẽ trước nhau.
Thật đúng là nỗi đau lớn cho cả tôi lẫn Nguyễn khi bây giờ nhận ra ***sự
phá sản thật sự của Tình Yêu.***

Đưa tôi về khi trời đã tối, cả hai vẫn không nói lời gì.
[]